



De bejaarde Christen in het gasthuis : (Eene ware geschiedenis)

<https://hdl.handle.net/1874/355703>

DE BEJAARDE CHRISTEN

IN HET GASTHUIS.

(Eene ware Geschiedenis.)

Iemand uit mijne gemeente in het grafelijk ziekenhuis zullende bezoeken, op eenen verren afstand van mijne woning, werd mij berigt dat er in een ander gedeelte van het huis een oud, braaf man lag, met een ongemak aan den voet, die verlangde een christelijk gesprek met mij te voeren, indien mijn tijd zulks toeliet.

Ik werd in zijne kamer gebracht, waar ik hem alleen, en in het bed vond. Zijn gelaat was achtbaar; vrolijkheid en vergenoegen was er op uitgedrukt; zijne grijze haren waren het bewijs van zijnen ouderdom, schoon de levendigheid zijner oogen gelijk was aan die van de prilste jeugd. „Hoe gaat het u, mijn vriend?” zeide ik. „Zeer wel, mijnheer! wel nooit beter in mijn gansche leven; dank zij God voor al zijne weldaden,” antwoordde de

man op zulk een' vrolijken toon, die mij te gelijk verwonderde en verkwikte. » Zeer wel, hoor dat? ik dacht nit hetgeen ik gehoord heb, dat gij zwak waart en veel pijn hadt uit te staan." —

» Ja mijnheer, dat is zoo, maar met dat alles ben ik zeer wel, want God is goed voor mijne ziel en Hij verzorgt mij van al het noodige voor het ligchaam. De menschen in dit huis zijn liefderijk; vrienden bezoeken mij om met mij te spreken en te bidden; ik heb niets noodig, mijnheer! dan meer genade, om den Heer voor al zijne goedheid te loven." —

» Wel mijn vriend, gij zijt een oud pelgrim, en ik ben blijde dat gij op reis door dit leven dankbaarheid geleerd hebt." » Dankbaarheid," antwoorde hij spoedig, » neen, mijnheer! ik heb den Heer nog nooit gedankt, ik kan Hem nooit danken, en zal Hem nooit danken zoo als het behoort, tot ik in de heerlijkheid inga, en dan — o! wat zal ik Hem dan danken voor hetgeen Hij voor mij gedaan heeft." — Zijne oogen waren vol tranen, terwijl hij sprak. » Welk een goeden meester dient gij," hervatte ik. — » Ja, mijnheer! als de dienaar maar zoo goed was als de meester! maar wat ben ik? een oude zondaar, die niets verdient, en alles ontvang wat ik noodig heb. Ik behoef niets, mijnheer! dan meer genade om den Heer beter te dienen; ik leg hier op dit

bed, en bid en zing dag en nacht; mijnheer, laat ik mijn lofzang eens voor u zingen, ik begin dien altijd omstreeks vier ure des morgens en dezelve houdt gedurende den geheelen dag mijn geest levendig." Zonder mijn antwoord af te wachten rigtte hij zich op, en met eene oude, gebrokene, maar zeer aandoenlijke stem, zong hij twee of drie verzen, uitdrukkende Gods goedheid over hem en zijne begeerte om tot Gods eer te leven; de eenvoudigheid, ernst en hartelijkheid, met welke deze achttingwaardige man dit deed, maakte op mij eenen zoodanigen indruk, welken ik onmogelijk aan den lezer kan mededeelen.

Toen hij met zingen geëindigd had, zeide hij: „vergeef mijne stoutmoedigheid, mijnheer! gij hebt den Heer ook lief, en dus ben ik verzekerd dat gij niet ontevreden zijt, dat gij mij den Heer hoort loven; maar nu, mijnheer, spreek met mij over Jezus Christus, gij zijt Zijn dienaar en Hij heeft u heden hier gezonden, om eene onwaardige ziel te bezoeken, die de minste Zijner gunstbewijzen niet verdient; spreek, als het u belieft, over Jezus Christus! gij noch ik zijn in staat om over Hem te spreken zoo als het behoort." — Ik antwoordde: „en toch, indien wij zwegen, zouden de steenen het uitroepen;" — „ja, dat zouden zij wel mogen doen; schaamte, mijn-

heer, schaamte zouden zij over ons uitroepen, indien wij weigerden over Zijne goedheid te spreken," zeide de oude. — » Jezus Christus," vervolgde ik, is eene veilige toevlugt en een helper in tijd van gevaar;" — » juist zoo, mijnheer! dat is Hij." — » Jezus heeft zorg voor u gedragen, en al de dagen van uw leven voor u gewaakt, en Hij wil uw deel en leidsman zijn tot in den dood." — » Dat is ook zoo, dat zal Hij." — » Hebt gij u reeds lang geleden aan Hem toevertrouwd?" — » Meer dan veertig jaren geleden, mijnheer! meer dan veertig jaren geleden, heeft Hij mij gezocht en gezaligd, een groot zondaar, die niets verdiende dan Zijnen toorn; ik kan Hem nooit genoeg prijzen." — » Wel, mijn vriend! deze Zaligmaker, dien gij lief hebt, op wien gij u verlaat, leefde en stierf voor u, is weder opgestaan voor u, Hij heeft u door Zijnen H. Geest geheiligd, en leeft nu om gedurig uwe voorspraak te zijn, en denkt gij nu, dat Hij u eindelijk verlaten zal?" — » Neen, mijnheer! Hij is getrouw, die het beloofd heeft en Hij zal het doen; ik heb, helaas! een veranderlijk hart; maar Hij verandert nimmer. Ik geloof dat Hij eene kroon der Heerlijkheid voor mij weggelegd heeft, en ofschoon de vijand onzer zielen mij soms zegt, dat ik dezelve niet hebben zal, zoo geloof ik Christus liever

dan hem, en ik vertrouwd dat ik die eenmaal verkrijgen zal." — „En ondervindt gij niet," zeide ik, „dat Zijn juk zacht en Zijn last licht is? Zijne geboden zijn niet zwaar, zijn ze dat wel?" — „Neen, mijnheer! het is voor een mensch spijs en drank, den Heer lief te hebben en te doen wat Hij gebiedt." — „Waar waart gij, eer gij in het gasthuis kwaamt?" — „In de dorpswerkplaats te" — „Hebt gij eene vrouw?" — „Zij is eenige jaren geleden gestorven, en kwam vóór mij in hare hemelsche woning." — „Hebt gij kinderen?" — „Ja, mijnheer! ik heb twee getrouwde zonen, die een huisgezin hebben; de een is kortelings hier geweest, en ik hoop dat hij op den goeden weg is, en zijne kinderen in de vreeze Gods opvoedt." — „Hebt gij nog eenige aardsche zorgen op uw hart?" — „Niets, hoegenaamd, mijnheer! ik ben in dit huis gekomen, zoo als ik duidelijk zie, om mijne dagen te eindigen, want het ongemak aan mijn been moet mij eerlang in het graf brengen, en ik ben gewillig om te gaan, of 's Heeren tijd af te wachten; ik heb niets noodig dan meer genade om den Heer te loven." Deze woorden herhaalde hij gedurig in den loop van ons gesprek.

„Gij hebt veel reden," zeide ik, „om dankbaar te wezen, dat er zulk een huis, als dit, is, voor arme zieke menschen, waar men voed-

sel, ligging en geneesmiddelen verkrijgt." —

• Dat heb ik waarlijk, mijnheer! het is voor mij een huis van weldadigheid, en ik schaam mij te hooren, hoe ondankbaar een aantal lijders schijnen te zijn, voor de weldaden welke de Heer hier voor hen beschikt; maar, armeschepsels! zij kennen Hem niet, en hebben Hem ook niet lief. De Heere ontferme zich over hen, en wijze hun den regten weg, mijnheer! ik zou nimmer den goeden weg gekend hebben, indien Hij zich niet over mij ontfermde, toen ik geen medelijden met mijzelven had." Tranen rolden langs zijne wangen, terwijl hij dit zeide; hier, dacht ik, ligt een arme man, die zeer rijk, en een zwak man, die zeer sterk is; in dezen oogenblik werd zijn middagmaal hem gebragt. • Hier, mijnheer! ziet gij de weldaden; de Heer draagt zorg voor mij, en zendt mij overvloed van voedsel, voor dit oud en afgesleten ligchaam." —

• En toch," zeide ik, • zal dit oud en afgesleten ligchaam eenmaal vernieuwd en een heerlijk ligchaam worden, en voor eeuwig met eene ziel in de tegenwoordigheid Gods leven." — • Dat is regt," zeide die goede oude man, • dat zal zoo zijn, schoon de wormen mijn ligchaam zullen doorknagen, zal ik uit dit mijn vleesch God aanschouwen, maar, kom mijnheer!" ziende dat ik op mijn horologie keek, • gij moet een

woord tot uwen Meester spreken, als het u be-
 lieft, zoowel als voor Hem; ik zal mijn eten
 zoo lang ter zijde zetten." Ik deed zoo, de
 man bevestigde hetgeen ik gebeden had, met
 woorden, gebaren en een gelaat waarop het ge-
 noegen te lezen was, hetwelk het gebed hem
 verschaft had. Eindelijk zeide hij: "God zij
 met u, mijnheer, en zegene uwen arbeid aan
 vele zielen; ik hoop dat gij mij weder zult ko-
 men zien, indien mijn leven gespaard wordt;
 ik ontmoet zoo gaarne diegenen, die met mij
 over Jezus Christus en Zijn dierbaar verlos-
 singswerk spreken." — Ik antwoordde: "Mogt
 de God van Abraham, Izaäk en Jakob, die
 hen leidde op de reis door dit leven en hen
 veilig gebragt heeft in de stad die fondamen-
 ten heeft, u ook daar brengen, en u zegenen
 de dagen die u nog overig zijn, tot gij te
 huis komt. Ik ga dezen avond eenige god-
 vruchtige vrienden bezoeken, die verblijd zul-
 len zijn eene boodschap te krijgen van iemand
 die zoo veel ondervinding heeft van Gods ge-
 nade, wat zal ik hun zeggen?" — "Zeg hun,
 mijnheer, dat gij een arm, stervend, oud man
 bezocht hebt, die niets in de wereld noodig
 heeft, dan meer genade om den Heer te loven."
 Zoo eindigde onze eerste ontmoeting. Ik kon
 niet nalaten te overdenken, onder het terug-
 keeren naar huis, dat, daar mijn oogmerk met

naar het gasthuis te gaan geweest was onderwijs en vertroosting aan de arme zieken mede te deelen, een arm ziek man dienstbaar moest zijn om mij zelve in eene groote mate te onderwijzen en te vertroosten. Ik bezocht hem nog vier of vijf malen daarna, en vond hem altijd in diezelfde gelukkige, geduldige, dankbare en stichtelijke zielsgesteldheid. De laatste keer dat ik bij hem was, zeide hij: „Mijnheer, ik verlang naar mijn Hemelsch huis, maar ik ben gewillig een reiziger te blijven, zoo lang als mijn Heer en meester zulks goedvindt.”

Hij stierf kort na mijn laatst bezoek, in eene vaste verzekering des geloofs, en eene gegronde hoop op de onsterfelijkheid.

Gedrukt te Rotterdam, bij M. WIJT & ZONEN.

De prijs is 3 Cents.